



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1341/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Крагујевац, ради исплате новчане накнаде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1398/18 од 17.09.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1398/18 од 17.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1398/18 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 5154/16 од 08.11.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој на име мање плаћене накнаде за случај незапослености, за период од 28.03. до 26.10.2013. године, плати укупно 14.721,84 динара са припадајућом каматом. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 1398/18 од 17.09.2019. године, жалба тужиле је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одбијен је захтев тужиле да се обавезе тужена да јој плати тражене износе, на име мање плаћених накнада за случај незапослености, јер тужилац није доказао да јој је накнада исплаћена у мањем износу од оног који јој по закону припада. Имајући у виду да се због погрешно утврђеног чињеничног стања ревизија не може побијати, па ни применом члана 404. ЗПП, а да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради уплате доприноса у овој правној ствари поднета је 10.03.2016. године, а вредност предмета спора је 14.721,84 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност од 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић